

Harmati Melinda

A szivárványtündér hálája

Nagyon szeretem a nyári záport. Az eső után a friss, finom illatú levegőt, a növények harsogó zöldjét, a fűszálakon szikrázó cseppeket. De legeslegjobban a szivárványt szeretem.

Amikor még kicsi gyerek voltam, sokszor töltöttem a nyarat a nagymamáéknál. Közvetlenül az erdő szélén laktak. A nagypapám erdész volt, ezért itt építettek egy faházat.

Sokszor elkísértem az erdőbe, mikor ő vadászott vagy fát vágott. A legkedvesebb helyem egy nagy, lapos szikla volt, az erdei tó partján. A tóba magasról zuhogott bele egy bővizű folyó, és csodák csodája, a zuhatag fölött mindig ott ragyogott a szivárvány. Ezen a sziklán egész délutánokat tudtam eltölteni a csendes, nyugodt, gyönyörű erdőben. A nap átmelegítette a követ és a hátamon fekvé figyeltem az élet apró jeleit.

Egyszer álmodozásomat egy közeledő vihar zavarta meg. A nap elbújt a sötétedő felhők mögé, és sajnos ezzel egy időben a szivárvány is eltűnt. Éppen indulni készültem, amikor halk sóhajra és bánatos sírásra lettem figyelmes. Keresni kezdtem, hogy ki szomorkodik ennyire, de bizony hiába tekingettem jobbra, balra, senkit nem láttam. A halk siránkozás viszont nem maradt abba. Végül a szikla pereme alatt megpillantottam egy furcsa kis lényt. Alig volt nagyobb a kisujjamnál. Gyönyörű áttetsző szárnyai voltak, és az egész kicsi lány (mert lány volt) tiszta kék színben tündökölt. Kék volt a ruhája, a haja, de még a bőre is.

– Hát te miféle csodabogár vagy? – kérdeztem tőle. A kicsi kék lány rám nézett könnyel teli, ragyogó kék szemével és így szólt:

– Hát nem tudod? Én vagyok a szivárvány kék színe. A többi pajtásommal játszottunk a szivárványcsúszdán, mikor elbújt a nap és már nem tudtam visszaröpleni a kék csíkomra. Mi lesz velem most? Ha nem jutok vissza holnap estig, akkor vízpárává változom, és akkor el fog tűnni az emberek életéből a kék szín.

Mindenképpen segíteni szerettem volna rajta, de a közeledő vihar miatt haza kellett menni. Ezért így szóltam hozzá:

– A szivárványod csak akkor fog ismét előbújni, ha kisüt a nap. Most viszont vihar lesz, haza kell hogy vigyelek, mert ha itt maradsz, még elfúj a szél, megázol, beteg leszel. – Azzal a tenyerembe fogtam, a másik kezemmel betakartam és gyorsan hazaszaladtam a biztonságba.

Egész éjjel vadul fúj a szél, dörgött, villámlott, szegény kis tündérke reszketett félelmében. Hajnalra aztán csillapodott a vihar ereje, de a nap nem tudott áttörni a vastag felhőtakarón. Kiültem a teraszra a

szivárványtündérrel, onnan figyeltük, hogy mikor süt már ki a nap. Pár perccel később megjelent a szomszédban lakó vad és erőszakos nagyfiú, és egy szempillantás alatt kikapta a kezemből a tündért.

– Hű, micsoda furcsa bogár! – kiáltotta. – Ha ezt beteszem a bogárgyűjteményembe, biztos megnyerem az első díjat! – azzal már futott is.

Hiába futottam utána, hiába könyörögtem, hogy adja vissza, csak nevetett rajtam. Befutott a házukba és láttam, hogy szegény tündéremet egy befőttesüvegbe zárja. Láttam már bogárgyűjteményt, azt is tudtam, hogy mielőtt a bogarakat egy túvel átszúrják, valami folyadékot öntenek rájuk, hogy elkábuljanak. Rettenetesen megrémültem. Valahogy be kell jutnom a házba. Ahogy figyeltem az ablakokat, láttam, hogy a gonosz fiú az üveget rázza, majd az ablakpárkányra tette és kiment a szobából.

Most vagy soha – gondoltam. Megkerültem a házat, hogy valami létrafélélet találjak, de nem volt semmi, csak a házfalra felfutó vadszőlő. Akkor nincs mit tenni. Felkapaszkodtam a vadszőlő szárán az ablakig, benyúltam az üvegért és már a kezemben is volt a kis tündér.

Nagyon rosszul nézett ki. Már alig volt annyi ereje, hogy a fejét felemelje, és ijedten láttam, hogy egyre áttetszőbb lesz a teste. És a nap még mindig nem sütött ki. Mindenképpen vissza akartam vinni a tóhoz a tündért, de ehhez segítségre volt szükségem. Először is hogy jutok le innen? Na, ezen nem kellett sokat gondolkodnom mert hangos ajtócsapódással megérkezett a nagyfiú. Nagyon mérges lett, amikor rájött, hogy mit keresek ott. Lassan közeledett felém... Ekkor valami eszembe jutott.

– Nézd meg a bogárgyűjteményedet! Nézd meg a bogárgyűjteményedet!
– sikítottam

Meglepődve megállt, majd rápillantott a gyűjteményére. Láttam, hogy nagyon megdöbbsent.

– Mit csináltál a gyönyörű kék pillangóimmal? Teljesen fehérek.

– Nem én voltam. Ha eltűnik ez a kékszínű tündér, el fog tűnni a kék szín is a földön. És nézd, már alig van benne élet.

Ebben a pillanatban felragyogott a nap és a kis tündér megmoccant.

– Gyorsan vissza kell vinnünk az erdei tóhoz. Hozd a biciklidet!

Úgy látszik, a határozott utasítás megtette a hatást, mert pillanatok alatt elindultunk.

– És ha visszavisszük, akkor megint kékek lesznek a lepkék? – kérdezte.

– Csak figyelj – mondtam.

A tó felett ott volt a szivárvány h alványan, alig láthatóan. A sziklán pedig ott toporgott hat apró tündér. Egy vörös, egy narancs, egy sárga, egy zöld, egy türkizkék, egy ibolyaszín. Mikor odatettem melléjük a kék tündért, átölelték és felröppentek vele a szivárványra. Ebben a pillanatban felragyogott mind a hét szín a tó felett.

A fiú tátott szájjal bámulta a csodás látványt, majd rám nézett és így szólt:

– Azt hiszem, nem gyűjtök több bogarat.

Hála a kis kék tündérnek, ezen a nyáron igaz baráttra találtam.